

ски режисьор би любезно да изложи концепцията си за образа на Борис Годунов, както и свои мисли за театралното и оперно изкуство.

— Уважаеми Сергей Илич, интересно би било да разкажете за творческия си път. Кое Ви тласна към режисьорското поприще, което знаем, че Вие сте бивш цигулар, круйна фигура в културния живот на СССР?

— Моят творчески път е много характерен за младежта от 20-те и 30-те години в СССР. Това е период на разцвет на съветското театрално изкуство. Умове на театралната младеж бяха завладени от Станиславски, Мейерхолд, Вахтангов, Таиров, Н. естествено, обичайни театъра, а още повече музиката, аз поисках да приложа своите способности там, където тези два вида изкуство намират синтез. През 1937 г. беше открит първият в света факултет за оперна режисура в Ленинградската консерватория, който завърших през 1945 г. В Ленинградската Малей оперен театър работи вече 33 години, от които 25 г. като главен режисьор. Преподавам и в моята „Алма матер“.

— Кои Ваши постановки си спомняте с най-голямо удовлетворение?

— „Тихият Дон“ от Джержински. В тази постановка имах такива плазмени решения: през сцената минаваха пълни вагони с войници. Обичайно много разгърнатите масо-

ГЕНИАЛНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ Е ВИНАГИ СЪВРЕМЕНО

ви композиции. Събитие в моя живот бяха спектаклите на „Тетяният холандец“ от Вагнер, „Фиделио“ от Бетховен, „Фауст“ от Гуно, „Безродният зет“ от Т. Хренников, „Тайната“ от Сметана, „Борис Годунов“ беше моята мечта, която сега се осъществява на българска земя.

— С какви средства постигате синтеза между творческия гений на Пушкин и гениалната музика на Мусоргски? Как разрешавате основния конфликт — между самодържавец и народ?

— Много чета Пушкин и много слушам Мусоргски, който е конгенален в това произведение. Моятъ задача на музикант и режисьор е да провикна в духа на произведението като човек, живеещ в 70-те години на XX век. Всяко гениално произведение е винаги съвременно. В операта присъствуват двама герои: народът и Борис. Борбата се води не против самодържавието, не против изгря изобито; а за един подобря цар. Оттук — борбата против Борис и за Самозванец.

— Какво е мнението Ви за Русенската народна опера?

— В операта има превъзходен хор и отличен оркестър. С голямо удоволствие работя с главния диригент Ив. Филев

и с диригента В. Байчев. Мои първи помощници са з. а. П. Маринова, асистент-режисьор, и младата режисьорка В. Бъчварова. Ст. Димитров е изпълнител на главната роля — Борис. Той притежава богат опит и майсторство и най-важното — ярко вокално дарование. Същата партия изпълнява и з. а. А. Анастасов. Народният артист Н. Здравков и Н. Абаджимаринов се изпълняват ролята на Шуйски, н. а. К. Кръстев — на Шелкалов, А. Ангелова и П. Дилова се виждат в ролята на М. Мишек. В Русенската опера творят много прекрасни певци. За съжаление, рамките на интервюто ме ограничават — не мога да изброя всички, които ми направили впечатление, затова се извивавам пред тях.

— Кои български певци и композитори познавате и харесвате? Как оценявате техния принос в развитието на музикалното изкуство?

— Не мога да забравя участието на Николай Гяуров в моята постановка на „Дон Карлос“ още през 1964 г. Не говорят глас ни поразя и досега живеем със спомените за този изумителен певец. Запознах се с Д. Узунов, гастролиращ у нас в партията на Водемон от операта „Полянта“

от Чайковски. М. Големинов още прекара 15 години дирижирай в Ленинград балета „Нестинарка“. Незабравими за мене ще останат и спектаклите на „Турандот“ и „Отело“ с вашия диригент А. Найденов.

В Русе се запознах с оперите на Парашкеф Хаджиев „Мария Десислава“ и „Юлска нощ“. В тях той владее всички средства на музикалното писмо. Не мога да не си спомня за отличния диригент Р. Райчев, който стоеше зад пулта на тия две опери.

Глас, като този на Б. Христов, никога през живота си не съм чувал. Той ме потресе, поразя. Да се сравнява с Шаляпин не е налага, но, мисля, че като вокалист Б. Христов е музикален феномен на XX век.

Не случайно у нас, в СССР, считат България за втора столица на оперното изкуство в света след Италия. А някои специалисти смятат, че българските вокалисти стоят по-високо дори от италианските майстори.

— Благодаря и от сърце желая блестящ успех на Вашата постановка и в бъдещата Ви творческа дейност!

Разговора води

Т. ИВАНОВА